

ného jako notáře, příslušníka stavu, jehož každý člen musil složiti přísahu věrnosti republice a jehož veškerá činnost vyvěrá ze zvláštního zmocnění republikou. Účinek takový musilo jednání obviněného míti obzvláště v okrese národnostně smíšeném, v němž notář působí pro příslušníky obojí národnosti, a má působiti tak, by neztratil vážnost u žádné vrstvy obyvatelstva. Na přesvědčení kárného soudu o způsobilosti jednání obviněného, by jím byla vzbuzena nedůvěra k jeho úřední činnosti, nezměnil nic obsah vysvědčení obecních představenstev dvou obcí, že tamní občanstvo má k obviněnému jako notáři úplnou důvěru, neboť není jimi jednak prokázáno, že stejně tomu bylo i u obyvatelstva jiných obcí v okrese, jednak jest lid příslušnými právními předpisy nucen obracet se v jistých věcech na notáře, jímž jest v okrese právě jen obviněný. Za tohoto stavu věci nemá podstatného významu pro posouzení účinků jednání obviněného ani osvědčení, vydané obviněnému okresním soudem, že agenda notářova po onom jeho vystoupení neklesla. Odvolací kárný senát má tudíž za to, že napadený kárný nález jest v právu potud, pokud uznal obviněného vinným kárným přechinem podle § 155 not. řádu, byť i ne v celém rozsahu kárného nálezu. Důsledkem svého mírnějšího nazírání na věc a se zřetelem na politické poměry v rozhodné době ještě neustálené, vyhověl však odvolací kárný soud odvolání obviněného způsobem, jak ve výroku uvedeno.

Čís. 27 dis.

Advokát smí provozovati advokacii i mimo své bydliště a může po případe přenechati převážnou část kancelářských prací koncipientovi k samostatnému obstarávání.

(Rozh. ze dne 25. března 1927, Ds I 15/26.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů vyhověl odvolání obviněného do nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 14. října 1926, pokud jím byl odvolatel uznán vinným porušením povinností povolání, změnil napadený nález v ten rozum, že obviněného sprostil také potud, pokud byl v odstavci druhém kárného nálezu uznán vinným.

Důvody:

Obviněnému bylo se zodpovídati z podezření, že ohlásil provozování advokacie v S., neprovozoval ji však sám a samostatně, nýbrž přenechal ji převážně ku provozování svému koncipientovi a kryl toto protizákonné provozování svým jménem. Kárná rada osvobodila obviněného, pokud se mu klade za vinu, že svým jménem kryl nepřípustné provozování advokátní kanceláře, uznala ho však přece vinným, spatřujíc již v pouhém přenechání převážné části kancelářských prací koncipientovi ku samostatnému obstarávání bez nutkavých důvodů kárný přechin, po-

dle protokolu o ústním líčení přečin proti cti a vážnosti stavu, podle písemného vyhotovení nálezu přečin porušení povinností povolání. Odvolání obviněného nelze upřítí důvodnost. Povinnost, vykonávati advokacii osobně jest zmírněna právem, substituovati pro jednotlivé úkony na vlastní zodpovědnost jiného advokáta neb advokátního kandidáta (§§ 14, 15, 30 a 31 advokátního řádu, § 6 zákona z 31. ledna 1922, čís. 40 sb. z. a n.). Z povahy věci plyne, že advokátnímu koncipientovi nemůže býti odepřena jistá samostatnost, pokud ovšem zákon nenařizuje zastoupení stran samým advokátem, lze ji srovnati s vlastní zodpovědností advokáta za veškeré práce svěřené jeho kanceláři a nevzniká dojem, že advokát kryje svým jménem provozování advokacie osobou k tomu neoprávněnou nebo nezpůsobilou. Jakou samostatnost v těchto mezích smí advokát svému koncipientovi dopřáti bez porušení povinností povolání, nebo cti a vážnosti stavu, záleží na zručnosti, schopnosti, substituční způsobilosti a spolehlivosti koncipienta. Zda byly přípustné meze překročeny, lze posouditi jenom podle okolností případu. Když kárná rada nabyla v souzeném případě přesvědčení, že veškeré práce koncipienta Dr. Otto D-a byly konány jménem a na účet obviněného, a sprostila proto obviněného z obvinění, že kryl svým jménem neoprávněně provozování advokacie, přece však ho uznala vinným tím, že přenechal provozování kanceláře převážně koncipientovi, mohl by její náleze ve své odsuzující části obstáti jenom, kdyby byly zjištěny určité jednotlivé případy, v nichž samostatnost Dr. D-a přesahovala meze tu vylíčené. Důvody kárné rady jsou vesměs rázu jen povšechného a nemohou býti uznány za dostačující. To platí především o udání Dr. D-a, že vyřizuje největší část agendy v kanceláři i soudních intervencí. Za tyto práce dostává podle zjištění kárné rady od obviněného pevný měsíční plat, s kárného hlediska jest lhostejno, zda zaměstnává obviněný koncipienta proto, že sám nemůže veškeré práce zastati, či proto, že si chce uleviti. Nic nelze dále dovozovati proti obviněnému ze skutečnosti, že přeložil své úřední sídlo z Ch. do S., to ani tehdy, když, jak obviněný přiznal, to učinil, by umožnil Dr. D-ovi další pobyt v S. Volba úředního sídla jest advokátovi svobodná, zřetel braný při ní na zájem třetí osoby nepřiči se ani povinností advokáta, ani cti a vážnosti stavu. Že by obviněný přenechával Dr. D-ovi k samostatnému obstarávání také úkony, které vyžadují zastoupení advokátem samým, že tedy na příklad byla i podání, která podle zákona smí jenom advokát sám podepsati, podepisována za obviněného, ale jeho jménem od Dr. D-a, nebylo zjištěno. Jde v podstatě jenom o to, zda způsob, jímž obviněný provozuje kancelář pomocí svého koncipienta, lze srovnati se zodpovědností, již jest advokát povinen svým klientům a svému stavu. Napadený náleze to popírá, poněvadž obviněný přeložil kancelář do S. bez nutkavých důvodů, zůstal však bydleti v Ch. a dojíždí jen několikrát za týden do S. k vůli podpisům a schválení podání. S tímto jeho závěrem nelze souhlasiti. Advokátní řád předpokládá sice, že advokátovo bydliště jest zároveň jeho úředním sídlem (§§ 7, 21, 29 adv. ř.), nelze však z něho vyčísti, že advokát nesmí provozovati praxi i mimo své bydliště, může-li tak činiti

bez újmy svých povinností. Neukládá ani advokátovi za povinnost, by byl v kanceláři denně přítomen, podle § 14 adv. ř. nutno ohlásiti teprve delší nepřítomnost, vyžadující trvalou substituci, a nepotřebuje advokát dovolené k delší nepřítomnosti. Nelze seznati, proč by obviněný, když dojíždí několikrát za týden do S., nemohl míti všechny věci svěřené jeho kanceláři v ustavičné a takové patrnosti, by sám mohl rozhodnouti o všech potřebných opatřeních a nésti za ně plnou zodpovědnost. Tomu-li tak, není překážky, by jednotlivými úkony bez ohledu na jejich množství nepověřoval svého za tím účelem přijatého a placeného koncipienta, zvláště když tento má plné trestní substituční oprávnění a jako bývalý soudce jest obeznámen s úřadováním u soudu. Výrok, že obviněný přenechal provoz advokacie převážně svému koncipientovi, nemá ve zjištěních kárné rady, ani v provedených důkazech opory.

Čís. 28 dis.

Okolnost, že obsílka ke kárnému líčení nebyla obviněnému řádně doručena, není důvodem obnovy řízení (§ 59 kárn. stat., § 353 tr. ř.); zmatečnost tím založená se zhojí, nebyla-li včas vytknuta a žádáno o zrušení nálezu.

(Rozh. ze dne 25. března 1927, Ds I 5/27.)

Nejvyšší soud jako kárný soud druhé stolice v advokátních kárných věcech nevyhověl, vyslechnuv generální prokuraturu, stížnosti obviněného do usnesení kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách ze dne 17. ledna 1927, jímž byla zamítnuta jeho žádost o obnovu kárného řízení.

Důvody:

Obviněný žádá o obnovu kárného řízení, skončeného zdejšími rozhodnutími ze dne 28. února 1922, j. č. Ds I 10/21, z důvodu, že nebyl řádně obeslán a nemohl proto přijíti ke druhému ústnímu jednání před kárnou radou dne 7. března 1921, při němž byl vydán odsuzující, nejvyšším soudem potvrzený nález. Podle § 59 kárného statutu a § 353 tr. ř. jest obnova řízení z tohoto důvodu nepřípustná. Obviněnému neděje se zamítnutím jeho návrhu křivda. Nelze sice vyvrátiti jeho tvrzení, že nedostal obsílky, třeba byla podle spisů dne 26. února 1922 vypravena, a nemůže býti pochybnosti ani o tom, že, nebyl-li obviněný řádně předvolán, byly ústní líčení i nález při něm vydaný zmatečné, leč zmatečnost ta byla zhojena, poněvadž obviněný ji včas a přípustným způsobem nevytkl a nežádal o zrušení nálezu a o položení roku k novému ústnímu jednání. V odvolání proti nálezu podotkl ovšem po stránce formální, že »mu nebyla poskytnuta možnost, by při novém ústním jednání mohl na pravou míru uvéstí výsledky výslechu svědků, jak to předpisují